

Li agrada el ball

Harry Reid diu que li agrada més ballar que lluitar, però que sap com ha de lluitar. Segur. És senador per Nevada, serà el nou president del Senat dels Estats Units, diu que va néixer en una casa sense electricitat, ni aigua corrent; que el seu pare, miner, es va suïcidar; que la seva mare treballava a la bugaderia d'un bordell de Las Vegas. Va fer-se a base de posar els colzes damunt les taules de moltes aules nocturnes. Amb Harry Reid el somni americà treu matrícula. O supermatrícula, per dir-ho com ells. Ara, als 70 anys, hauria de pensar a començar a descansar. De ballar, ni pensar-hi, que la seva constitució és magra. Però s'ha decantat per lluitar, encara que sigui metafòricament i encara que li agradi repetir que el que li agrada més és ballar. D'on deu treu-

re el delit, aquest home? El 1935, Horace McCoy va escriure *Oi que maten els cavalls?*, una novel·la policíaca en què una parella jove participa en un concurs de resistència de ball perquè els donen llit i menjar de franc, mentre dura, i mil dòlars, si guanyen. Sydney Pollack va adaptar-la al cine. Però 879 hores després d'estar ballant descansant només 10 minuts de cada 120, dues persones moren assassinades i els organitzadors donen per acabat el concurs i recompensen les parelles que han aguantat amb 100 dòlars. Després, la noia demana al noi que la mati perquè ja no pot més, cansada que «la gran ocasió sigui sempre per demà». I ell ho, fa perquè no sabem si els cavalls tenen somnis, però, quan ja només els queda sofriment, se'ls mata.